

Caspari-keskuksen UUTISIA

Syyskuu 2013

Minulla on unelma...

"Varustaen kaikki seurakunnan jäsenet palvelutyöhön, Kristuksen ruumiin rakentamiseen..."
Ef. 4:12

"Ranskalainen filosofi ja kirjailija Blaise Pascal sanoi kerran: Palvelija voi tehdä kaksi asiaa; hän voi kulkea perässä kantaen matkalaukkuja, tai hän voi kulkea edessä kantaen lamppua. Unelmani ja toiveeni on, että Caspari-keskus voisi tehdä molempia. Olemme Israelissa palvelemissa messiaanisia yhteisöjä ja vastaamassa Jeesukseen uskovien juutalaisten tarpeisiin", kuvailee Caspari-keskuksen uusi norjalainen johtaja Elisabeth Eriksen Levy työnäkyään.

"Olen aina ollut erittäin kiinnostunut juutalaisuudesta ja juutalaisesta kansasta, sen historiasta ja perinteestä", kertoo Elisabeth, joka aloitti uudessa virassaan elokuussa. Elisabethin historia Israelin ja Caspari-keskuksen kanssa menee kuitenkin pidemmälle. Jo nuorena aikuisena hän tutustui Norjan Israel-lähetystykseen (NCMI), joka on Caspari-keskuksen perustaja- ja taustajärjestö. Opiskellessaan Jerusalemin Heparalaisessa yliopistossa hän otti osaa opintoryhmään, jota veti Casparin ensimmäinen johtaja Ole Christian Kvarme. Elisabeth myös työskenteli Jerusalemissa paikallisen Pipliaseuran palveluksessa kuusi vuotta. Muutettuaan nyt Norjasta takaisin Israeliin sekä Elisabeth että hänen israelilainen puolisonsa ja kaksi teini-ikäistä tytärtään kokevat palanneensa kotiin.

Elisabethin näky Casparin suhteen on kaksiosainen. "Jatkamme messiaanisten seurakuntien palvelemista kuten aiemminkin. Haluaisin myös tukea messiaanista liikettä tulemaan yhtenäisemmäksi ja rakentamaan vahvan suhteen sekä kirkon että synagogan suuntaan." Elisabeth kertoo lisää toiveistaan toiminnan suhteen seuraavasti: "Unelmoin, että tapahtuisi 'paradigman muutos', että jonain päivänä olisi täysin hyväksyttävää Israelissa sanoa olevansa Jeesukseen uskova juutalainen ja ylpeä siitä! Unelmoin siitä, että juutalaiset löytäisivät Jeesuksen suurimmaksi rabbikseen ja alkaisivat nähdä Uuden testamentin juutalaisena kirjana, jollainen se on. Unelmoin näkeväni yhä useamman juutalaisen löytävän Messiaansa ja, että Casparilla olisi oma roolinsa tässä kaikessa."

**Messiaaniset
uskovat ovat
kirkkohistorian
puuttuva pala.**

Elisabethin unelmat ja työnäky saavat vastakaikua myös Caspari-keskuksen kutsumuksen toiselta puolelta. "Mielelläni näkisin, että Caspari-keskuksella olisi keskeinen rooli kirkkojen ja kristillisten yhteisöjen löytäessä uskonsa juutalaiset

55 HaNevi'im Street,
PO Box 46

Jerusalem 91000, Israel

Puh: +972 2-6233926

Fax: +972 2-6251933

Sähköposti:

Caspari@caspari.com

www.caspari.com

juuret. Haluaisin nähdä Caspari-keskuksen kasvavan paikaksi, jossa kristityt, messiaaniset sekä maallistuneet ja uskonnolliset juutalaiset voivat kohdata. Toivon näkeväni kirjastomme täynnä innokkaita opiskelijoita Israelista ja ulkomailta, jotka haluavat tietää lisää Jeesuksesta ja Uuden testamentin juutalaisesta taustasta.” Elisabeth jatkaa: ”Mielestäni kristillisillä kirkoilla on paljon opittavaa messiaaniselta liikkeeltä. Messiaaniset uskovat ovat kirkkohistorian puuttuva pala, ja liian usein kirkko on unohtanut juurensa. Jotta Kristuksen ruumis voisi olla kokonainen, messiaanisten pitää löytää oma paikkansa uskovien yhteisössä.”

Elisabeth päättää: ”Viimeisten 30 vuoden aikana Caspari-keskus on tehnyt paljon valtavan hyvää työtä näiden toiveiden ja unelmien toteutumiseksi. Jumalan armon avulla toivon, että se mikä on jo nyt hyvää voisi tulla vieläkin paremmaksi!”

Hanna Lindberg

Paluu kotiin?

Kesäkuussa pakkasimme vaimoni Hegen ja poikiemme Jonatanin ja Joelin kanssa tavaramme, jätimme Jerusalemin taaksemme ja muutimme takaisin ”kotiin” Norjaan. Molemmat poikamme syntyivät Israelissa viettämiemme kuuden ja puolen vuoden aikana. Oli surullista sanoa jäähyväiset (lehitraot) ystäville, työtovereille sekä maalle ja kaupungille, jotka olivat meille niin rakkaita.

”Kotona” Norjassa perheemme oli odottanut paluutamme ja olemme iloisia voidessamme olla nyt lähempänä heitä. Samalla, kun joku kysyy, että eikö olekin hyvä olla takaisin kotona, en voi olla miettimättä missä kotini oikein on!

Asumme nyt Grimstadissa, pienessä kaupungissa Etelä-Norjassa, jossa toimin luterilaisen vapaaseurakunnan pastorina. Meidät on otettu todella lämpimästi vastaan sekä kirkossa että uudessa kotikaupungissamme, ja alamme hitaasti mutta varmasti kotiutua. Yhä edelleen kuitenkin tunnemme, että ”koti” on Jerusalemissa.

Oli valtava kokemus saada viettää nämä vuodet pyhässä kaupungissa. Saavuimme Jerusalemiin vuonna 2007 ja aloitin heti työni Casparissa. Alkujaan minun oli tarkoitus kehittää kansainvälisiä opinto-ohjelmia, mutta hyvin pian minua pyydettiin ottamaan vastaan johtajan tehtävät. On ollut etuoikeus saada palvella Caspari-keskuksessa. Johtajuuteni aikana tapahtui paljon! Keskukseseen tuli uutta henkilökuntaa, muutimme uusiin toimitiloihin Profeettojenkadulle ja kehitimme koulutusohjelmia sekä tuotimme kirjallisuutta. Kaikesta tästä voitte lukea Casparin nettisivuilta ja aiemmista uutiskirjeistä.

Näin jälkeen päin ajatellen tulen varmasti parhaiten muistamaan päivittäiset henkilökunnan aamuhartaudet ja sen, kun juhlistimme kakulla vapaaehtoisten ja henkilökunnan saapumisia tai lähtöjä. Muistan myös jännittyneen puheensorinan yli sadan sapattikoulun opettajan kokoontuessa seminaariimme Beit Asaf-seurakunnan tiloissa. Muistan kameliratsastuksen Jordanian autiomaassa messiaanisten ja kristittyjen palestiinalaisten nuorten kanssa, jotka olivat tulleet yhteen elääkseen todeksi sovintoa Kristuksessa. Muistan, miten johdin pastoreita ja teologian opiskelijoita Jerusalemin vanhan kaupungin kapeita katuja seuratessamme Jeesuksen jalanjälkiä. Muistan heprean, amharan, venäjän ja englannin kielen sekoituksen nuorten vastuunkantajien innokkaina opiskellessa kurssillamme voidakseen entistä paremmin palvella Messiaan seurakuntaa. Ja paljon, paljon muuta...

On ollut ilo saada palvella Caspari-keskuksessa ja olla mukana Jumalan työssä hänen kansansa parissa. Erityisen kiitollinen olen työtovereistani Casparissa, jotka ovat jakaneet saman työnäyn kanssani. Luotan siihen, että Jumala edelleen johtaa työtä ja tulemme näkemään messiaanisten seurakuntien jatkavan kasvuaan ja vahvistuvan Israelissa.

Caspari-keskus ja Jerusalem tulevat varmasti vielä pitkään tuntumaan perheemme kodilta. Luotamme kuitenkin siihen, että Jumala kutsuu meidät palvelemaan juuri siellä missä hän meitä tarvitsee. Loppujen lopuksi, meidän todellinen kotimme tulee aina olemaan hänessä.

Knut Høyland
Caspari-keskuksen edellinen johtaja

media-katsaus

Caspari-keskus julkaisee viikottain yhteenvedon israelilaisessa mediassa julkaistuista messiaanista juutalaisuutta, lähetystyötä ja kristinuskoa käsittelevistä artikkeleista. Mediakatsaus on saatavissa sähköpostitse ilmaiseksi rekisteröitymällä kotisivuillamme www.caspari.com.

Maroniittikristityt Israelissa

Yisrael HaYom –lehti, 9. elokuuta, 2013

Viiden sivun yksityiskohtaisessa artikkelissaan Emily Amrosi kertoo Pohjois-Israelissa asuvista maroniittikristityistä, jotka pyrkivät säilyttämään aramealaisen kulttuurinsa ja perinteensä siitä huolimatta, että Israelin valtio ei ole antanut heille virallisen etnisen vähemmistön asemaa. Israelissa elää n. 10 000 maroniittia. Vaikka aramealaisten historia ulottuu 3000 vuoden taakse ja heillä on oma, selvästi erottuva kulttuurinsa, Israelin sisäministeriö ei tunnista heitä omaksi etniseksi ryhmäkseen, vaan listaa heidät yksinkertaisesti arabeiksi. Yhteisö on yrittänyt saada virallisen statuksen vuodesta 1948 alkaen, mutta tähän asti tuloksetta.

Aramealaiset vaikuttivat laajasti eri valtakuntiin ja kansanryhmiin muinaisessa Lähi-Idässä. Esimerkiksi heprealaiset aakkoset ovat kehittyneet aramealaisista ja osa heprealaisesta Raamatusta ja Talmudista on kirjoitettu arameaksi. Aramea oli itseasiassa alueen yleiskieli aina arabien invaasioon asti 600-luvulla, jolloin arabiasta tuli valtakieli. Yhä edelleen Lähi-Idässä on noin puoli miljoonaa ihmistä, jotka puhuvat arameaa. Lukuun sisältyy myös Israelin maroniittiyhteisö.

”Emme taistelleet Israelin armeijaa vastaan vuonna 1948”, kertoo eräs maroniitti Amrosille, ”vaan autoimme juutalaisia. He ovat veljiämme eivätkä vihollisia. Älä yhdistä meitä palestiinalaisten taisteluun. Olemme Israelin ystäviä aivan kuten druusitkin.” Tästä syystä Israelissa elävä aramealaisyhteisö ei voi ymmärtää, miksi valtio johdonmukaisesti kieltäytyy tunnustamasta heitä etnisenä ryhmänä. ”On raivostuttavaa, että minut luokitellaan arabiksi”, sanoo toinen maroniitti, ”koska en sellainen ole. Identifioimme itsemme Israelin valtioon ja useat meistä käyvät armeijan omasta vapaasta tahdostaan. Olemme lojaaleja kansalaisia, jotka rakastavat Israelia ja haluavat kuulua tänne. Meillä ei ole toista maata, joka suojelisi meitä ja antaisi meidän elää vapaina ja omanarvontuntomme säilyttäen sen rajojen sisällä.”

Voit tukea työtämme esirukouksin, vapaaehtoistyöllä tai taloudellisesti esim. Caspari-keskuksen yhteistyöjärjestöjen Kansanlähetysten, Kylväjän ja Lähetysseuran kautta. Ota yhteyttä lähimpään yllämainittujen järjestöjen toimipisteeseen.

Katse tulevaisuuteen

Nälänhätä sai Noomin puolisonsa ja kahden poikansa kanssa lähtemään kotoaan Betlehemistä kohti Moabia, naapurialuetta, joka sijaitsi Kuolleenmeren itäpuolella. Väliaikaiseksi tarkoitettu oleskelu venyi koko perheen osalta vuosiksi. Moabista tuli heidän kotinsa.

Heidän siellä asuessaan Elimelek nukkui pois. Noomin pojat avioituivat kahden paikallisen naisen, Orpan ja Ruutin, kanssa. Aika kului ja perhe jatkoi elämäänsä Moabissa. Molempien poikiensa kuoltua Noomi oli pakotettu jättämään taakseen paikan, jota hän oli oppinut kutsumaan kodikseen. Moabilaisessa yhteiskunnassa ei ollut sijaa ulkomaalaiselle, lapsettomalle leskelle. Raamattu kertoo, että Noomi kuuli "puskaradion" välityksellä tilanteen muuttuneen Betlehemissä:

Noomi päätti lähteä miniöittensä kanssa kotimatkalle Moabin maasta, sillä hän oli siellä kuullut, että Herra oli huolehtinut kansastaan ja antanut sille hyvän sadon. Kun hän lähti sieltä missä oli asunut, hänen molemmat miniänsä tulivat mukaan... (Ruut 1:6-7)

Ruutin kirjasta voimme lukea mitä tapahtui Noomin päätettyä palata Betlehemiin. Seuratessamme naisten matkaa kirjan neljässä luvussa, nuoren lesken Ruutin usko ja rakkaudellinen uskollisuus tekevät vaikutuksen. Ruut jätti oman tutun kansansa voidakseen seurata surevaa anoppiaan paikkaan, jossa hän ei ollut koskaan käynyt. Noomin sukulainen Betlehemissä, Boaz, herättää myös kunnioitusta. Hän piti huolta naisista ja lopulta avioitui Ruutin kanssa, tullen myös hänen lapsensa isäksi. Ruut todennäköisesti luuli jäävänsä lapsettomaksi ensimmäisen aviomiehensä kuoltua. Tästä lapsesta, Obedista, tuli kuningas Daavidin isoisä (Ruut 4:18-22) ja hänestä polveutuvaan sukulinjaan (Matt. 1:5) Jeesus syntyi tuhat vuotta myöhemmin. Lukiessani Ruutin kirjaa pidin aina Noomia tarinan traagisena hahmona. Noomin ohjeistaessa miniänsä kohti uutta alkua minun silmäni pisti hänen surunsa.

Viime aikoina olen mietiskellyt miten Jumala tekee työtään oman elämäni muutosvaiheiden kautta. Ymmärrän nyt miten paljon rohkeutta Noomi on tarvinnut ottaessaan ensimmäiset askeleet paluumatkalla Betlehemiin. Siitä oli jo vuosia, kun hän oli viimeksi asunut kaupungissa. Hän toivoi löytävänsä turvapaikan, mutta ei voinut olla varma siitä. Menetykset ja olosuhteet ajoivat häntä Moabista kohti vanhaa kotikaupunkia. Tarinan loppuhuipennus on luettavissa Ruutin kirjan 4. luvussa, jossa Noomi tuodittaa miniänsä lasta uuteen. Noomin ja meidän lunastuksemme ei olisi ollut mahdollinen ilman hänen ensimmäisiä askeleitaan kohti Betlehemiä.

Useimmat meistä eivät valitsisi muutosta, elleivät olosuhteet taivuttele meitä. Noomin tarina muistuttaa meitä siitä, että Jumala tekee työtään kaikkien kokemiemme muutosten kautta. Myös silloin, ja ehkä erityisesti juuri silloin, kun olosuhteet tuntuvat katkerilta, sekavilta ja jopa tuskallisilta. Antakoon Jumala meille saman uskon, joka Noomilla oli, jotta muutosten keskellä kykenemme ottamaan tarvittavat askeleet ja seuraamaan Jumalaa kohti tulevaisuutta.

Michelle Van Loon

Rukousaiheita:

- Kiitetään siitä, että Elisabeth perheineen on kotiutunut hyvin Jerusalemiin. Rukoillaan heille sopeutumista israelilaiseen elämänrytmiin.
- Rukoillaan, että Jumala antaisi Elisabethille erityistä voimaa ja apua, kun hän perehtyy lukuisiin tehtäviinsä Caspari-keskuksessa.
- Rukoillaan koko Casparin henkilökunnan puolesta muutosten keskellä.
- Rukoillaan tulevien sapattikouluseminaarien suunnittelun puolesta. Rukoillaan uusia ideoita, että voisimme entistä paremmin tukea opettajia heidän tärkeässä työssään.
- Rukoillaan uskollisesti rauhan ja vakauden puolesta Egyptissä ja Syyriassa. Muistetaan erityisesti näiden maiden vaikeassa tilanteessa eläviä kristittyjä.